

Италия още от Средновековието (*Рома Аbruцезе, Рома Калабресе* и др. под.), както и малката общност *Заргари*, понастоящем живеещи в Северен Иран (мигрирали преди два-три века от Балканите). Живеещите в Източна Европа *Синти* са много малко – само отделни семейства в Руската Федерация, Полша, Унгария, Чехия, Словакия, Словения, като повечето тях вече се смесват с *Рома*.

Цигани живеят от векове на Балканите (поне от XI-XII в., а според някои автори още от IX в.). Потомци на най-старите заселници са групите, принадлежащи към т.нар. балканска диалектна общност на *Романес*. Към тях по-късно се присъединяват и представителите на т.нар. старо-влашка (или южно-влашка според друга класификация, използвана най-вече от лингвисти) диалектна общност, които са наследници на голяма миграционна вълна на цигани от Влашко и Молдова, които са се разселили масово по целия Балкански полуостров през XVII-XVIII в.

Казано в скоби, термините ‘старо-влашки’ и ‘ново-влашки’ определено са по-удачни вместо ‘южно-влашки’ и ‘северно-влашки’ за обозначаването на двете основни влашки диалектни общности на *Романес*. Географският принцип, стоящ в основата на втория тип разграничение, е неясен (защото е неясно коя е отправната точка за разделението юг-север) и най-вече неизчистен в историческа ретроспектива (напр. една прадедите на една диалектна общност може да са мигрирали първоначално на север, след това на юг, или обратното). За сметка на това съществува един много прост и ясен исторически критерий – времето на напускането (поне приблизително) от прадедите на носителите на тези диалекти на княжествата Влашко и Молдова. В този смисъл, поне за случая, ‘историко-хронологическия’ принцип за разграничение на тези две диалектни общности за нас се явява много по-ясен и по-прецизен от ‘териториално-географския’. Именно съобразно този принцип се отграничават двете диалектни общности – т.нар. ‘старо-влашки’ (потомци на циганите, мигрирали от Влашко и Молдова през XVII-XVIII в.) и ‘ново-влашки’ (потом-